

Dér rejste Skulebergets vældige skygge sig, røverbjerget. Et glimt af en tankstation strøg forbi i udkanten af synsfeltet, så granskov igen. Han havde været tissetrængende de sidste to hundrede kilometer og mere.

Ved en frakørselsvej kørte han ind og tumlede ud af bilen, klavrede ud i den vildt blomstrende vejkant.

Vendte sig mod skoven og ladede vandet.

Der var noget ved duftene. Blomsterne i grøftekanten. Det var fugten i græsset og disen i aftenluften, smørblomst og gederams og vild kørvel, der voksede meterhøjt. Måske engrottehale, hvad vidste han, han kunne bare genkende dem.

Asfalten var ujævn på grund af frostskafer og blev til grusvej. Om ti til tyve kilometer kunne han dreje til venstre og være tilbage på E4 igen, det var ikke nogen stor omvej. Landskabet åbnede sig foran ham, grønne bakker og bølgede dale, der lå noget smukt i det, som en varm og buttet kvindes bløde former.

Han kørte forbi sovende gårde og øde huse, en skovsø så blank, at spejlbilledet af skoven var som skoven selv. Hver eneste gran lignede den næste. Nogle gange havde han stået på et bjerg og skuet ud over Ådalens endeløse skove, havde indset, at de aldrig fik ende.

Der var ingen trafik, da han kom til vejkrydset i Bjärträ. Han kunne genkende det gule træhus lige fremme. Nu kunne man ikke se andet end byggeaffald inden for det støvede butiksvindue, men skiltet hang der endnu, det havde været en dagligvarebutik. Olof kom til at tænke på lørdagsslik, smagen af vingummifrøer og saltfisk. Han drejede af i den forkerte retning, fortsatte indad i landet. Han ville alligevel kunne nå udkanten af Stockholm, inden det blev morgen, og i øvrigt sov bossen på det tidspunkt,

og ingen tjekkede det nøjagtige benzinforbrug. Fem kilometer fra eller til gjorde ingen forskel. Olof kunne skyde skylden på campingvogne og vejarbejde, alle vidste jo, hvordan det var på de svenske veje om sommeren.

Den her tid. Sidst i juni.

Det var duften, det var lyset, han blev tør i munden, og hans ben begyndte at sove, hele hans væsen vidste, at det netop var på dét tidspunkt. Hvor skolen sluttede, og kedsomheden tog over, de længste dage, når han blev kastet ud af tiden. Olof huskede det som i et snavset, gråt halvmørke, selvom det måtte have været lige så lyst som nu, den evige sommernat, blege midnatstimer, hvor solen kun lige dypper ned under horisonten.

Han kørte forbi ting, han havde glemt eller bare ikke tænkt på. Og alligevel havde det været her hele tiden. Det store, gule hus, hvor der boede sommergæster med børn, der ikke måtte cykle på landevejen. Amerikanerhuset med den underlige veranda og foldene, hvor travhestene stod i flokke og stirrede på vejen. De hvide plasticballer med hø på græsmarkerne, hvor man kunne kravle op og lege herre over ballen ved at skubbe de andre ned, og der var hængebirken på venstre side, hvor han satte farten ned og drejede. Den havde vokset sig kæmpestor. Grenene bøjede sig dybt med deres skyer af skriggrønt løv, der skjulte postkasserne.

Han var ikke et øjeblik i tvivl om, hvilken en det var, grå plast, den tredje i rækken. En avis stak op. Olof fik sig mast ud af bilen og gik hen for at læse navnet.

Hagström.

Han viftede myggene væk og trak avisen op, *Ångermanland*, der lå to sammenfoldede mere under den, det var derfor, der ikke var plads. En reklame for installation af fibernet, en regning fra Kramfors Kommune. Der boede nogen her endnu, som fik post, en avis, nogen betalte for vand og renovation, eller hvad det nu var. Der gik en rystelse gennem kroppen på ham, da han læste adressatens navn.

Sven Hagström.

Olof pressede det hele ned i postkassen igen. I bilen tog han

en plade chokolade i posen på gulvet for at have noget at tygge på. Han hældte en dåse energidrik i sig og slog de myg ihjel, der havde listet sig med ind. En af dem havde allerede suget sig fuld, der bredte sig en rød plet på læderbetrækket. Han gned den væk med spyt og toiletpapir. Så trillede han langsomt videre ad den gamle traktorvej. Græsset i midten slog mod stødfangeren, og bilen kørte ned i et hul her og der. Forbi Strinneviks og den grå lade, som man kunne få et glimt af midt i alt det grønne, en bakke ned og så op, og han nåede hjørnet, hvor granmørket sluttede, og naturen blev slået op på vid gab, ud mod elven og vidderne. Olof turde ikke kigge. Det røde hus for forbi i øjenkrogen. Han vendte for enden af vejen og kørte langsomt tilbage.

Malingen omkring vinduerne så afskallet ud. Der var ikke nogen bil at se, men den kunne jo stå i garagen. Græsset voksede højt omkring brændeskuret, blandede sig med kviste, der stak op og snart ville blive til krat.

Olof vidste ikke, hvorfor han havde troet, det ville være anderledes; forladt eller forfaldent eller solgt til fremmede, der var flyttet ind.

Sådan var det vist ikke gået.

Bag skraldespanden bremsede han og slukkede for motoren. Mælkebøtterne lyste gult over hele græsplænen. Han kunne huske, hvor hårdt han måtte hive i dem for at få dem op. Tage dem, inden de gik i frø, som spredte sig med vinden, hugge ned til rødderne med en hakke, så de ikke kom tilbage; når han huskede tilbage, var hans hænder små. Han betragtede sin brede hånd, der burde dreje bilnøglen om nu.

Solen hævede sig op over trætoppene. Strålerne ramte bakspejlet og stak i øjnene; han lukkede dem. Og så hende for sig eller inden i sig, det var uklart, præcis hvor hun befandt sig, men det var sådan, han havde set hende om og om igen, nat efter nat efter nat i alle de år, hvis han ikke faldt i søvn med det samme, døddrukken, udmattet, halvdød, så han hende altid, gang på gang der, hvor hun gik ind i skoven. Hun vandrede ud og ind i ham. Så tæt på, ikke langt herfra, ned mod elven.

Det der blik, da hun drejer ind på stien. Smiler hun særligt til ham? Vinker hun? Kom nu, Olof, kom! Var det virkelig til ham?

Og der er stemmerne omkring ham og lugten af benzin fra de borede knallerter og cigaretterne, der holder myggene væk.

Men se der, Olof, den er jo næsten hjemme. Løb nu efter hende. Lina er ikke snerpet. Kom nu, du kan jo se, hun gerne vil. Måske er han bøsse, eller hvad? Er du det, Olof, har du nogensinde kysset en pige, eller nysser du kun moar?

Hep-hep, Olof, kom nu! Du har aldrig gjort det, vel? Bare få hånden ind under trøjen i en fart, det er det, det handler om, gøre dem liderlige, inden de når at tænke for meget.

Han kan stadig høre deres stemmer i hovedet, mens han går der på stien. Skørtet flagrer dér fremme, den gule trøje mellem grenene.

Lina.

Silkebløde arme, leende nælde Duftende, svidende krat omkring læggene, myggeskyer og de satans klæger og blod på hendes arm, hvor han klaskede en klæg, bare sådan porø, og hendes latter, tusind tak, Olof, du er vel nok en helt. Der er hendes læber helt tæt på. Han forestiller sig, hvor bløde de er, som mos, fugtige, som man kan synke ind i, hvordan han bliver suget ind. Ind med tungen, inden hun når at sige noget, kan han høre dem sige, mange af dem snakker hele natten, men tag dig i agt for det, så bliver du bare en ven, nej, op med hånden til brysterne og nyp i dem og leg med dem, de kan også godt lide, at man sutter dem på patterne, gør det, så er den hjemme, det lover jeg dig, men man må fandeme ikke tøve, piger har lært alt det der pjat med at sige nej og holde igen, selvom de er våde og liderlige og drømmer om det, men man kan ikke bare køre på med pikken, du er nødt til at gøre det på deres måde. Ind med fingrene og nulre hende i kussen, og så er der låst op, og det er bare at køre på, så det damper derudad, er du med?

Og Olof er roget på hovedet ned i nældeerne, og hun er over ham, hun er overalt.

Der var ingen luft i bilen, kvælende og varmt, han skulle ud.

Morgentågen lagde sine tynde slør hen over bugten dernede.

På den anden side af elven hævdede de evige bjerge sig, røgsøjler steg op fra Våjafabrikken. I stilheden opfattede han aspene raslen i en vind, der var så svag, at den ikke var til at mærke, summen af humlebier, der havde travlt blandt lupiner og margueritter. Så hørte han en jamren. Ynkkelig, som fra et skadet eller ulykkeligt dyr.

Det kom inde fra huset. Olof forsøgte stille at liste sig de få skridt tilbage til bilen, inden hunden nåede at opdage, at han var der, men det var umuligt med sådan en krop, græs og kviste brækkede under hans tyngde. Han hørte sit eget prustende ånde-dræt overdøve insekternes summen, og det gjorde hunden selvfølgelig også, så den begyndte at gø som en vanvittig derinde. Hylede og skrabede, bumpede mod en væg eller en dør. Det fik ham til at tænke på jagthundenes vilde gøen, hvordan de kastede sig imod gitteret i hundeburene, når man cyklede på småvejene. Politihundene. Da de rendte rundt nede ved elven for at få færtten af Lina, deres gøen på afstand, da de fandt hendes ting.

Han burde sætte sig ind i bilen og køre sin vej, hurtigt, inden den gamle vågnede og fik øje på en skikkelse ude på grunden. Ville han så finde jagtgeværet frem, det, som Olof havde fået lov til at holde, men aldrig blev gammel nok til at skyde med? Møbler og farver tumlede rundt i hans erindring, den grønmalede trappe, blomstermønsteret på tapetet, sengen deroppe under skråtaget, som var Olofs.

Så fik han øje på vandet, der løb, langsomt, på den udvendige side af facaden. Var det et rør, der var sprunget læk? Og hvorfor var hunden spærret inde? Man kunne høre, at den ikke befandt sig i entréen ved hoveddøren, hvilket ville være det naturlige for en jagthund, for en hvilken som helst hund, lyden var længere borte. Måske i køkkenet, som lå i den fjerne ende af gangen. Olof så de lyseblå paneler for sig, hvidmalede skabslåger, simremad på komfuret.

Hunden måtte være alene. Der fandtes ikke nogen mennesker, der sov så tungt.

Han kom til at tænke på stenen, den runde, tæt på hushjørnet.

Nogle bænkebidere kravlede frem, da han løftede den. Nøglen lå der stadig.

Det var svært at ramme nøglehullet med sådan en rystende hånd. Olof havde ingen ret til at låse døren op. *Du bør vide, at de har frabedt sig al kontakt.*

Husets specielle lugt slog imod ham, en følelse af at være barn igen. Maleriet af en ældre herre med et stort overskæg kiggede ned, en statsminister for hundrede år siden, nu var de i øjenhøjde med hinanden. Og der var bænken med hynde på, hvor man sad, når man tog skoene af, kludetæpperne, som farmor havde vævet. Man kunne næsten ikke få øje på dem på grund af alle de ting, der lå hulter til bulter og oven på hinanden, værktøj og redskaber, som kun efterlod en smal sti gennem hele gangen, poser med tomme dåser og flasker. Hans mor ville aldrig have tilladt, at det hobede sig op på den måde.

Kløerne skrabede og slog mod træværket. Olof havde haft ret, hunden var spærret inde i køkkenet. En kost sad fastkilet i døren. Intet menneske må gøre sådan mod sin hund, så meget vidste han da midt i alt det søle, der rørte sig inden i ham.

Han rykkede kosten væk, som holdt køkkendøren lukket, og skjulte sig bag den, mens han åbnede. Kosten i hånden, hvis han skulle få brug for den som værn mod hundens kæber, men den fløj lige forbi, en sort skikkelse direkte ud i det fri. En stank af urin og hundelort fulgte den, så ulækkert, den havde været nødt til at besørge indendørs, den stakkel.

Så fik han øje på vandet, der strømmede ud fra badeværelset. Det trængte ud mellem døren og tærsklen, skyllede hen over kludetæpperne i stuen og dannede små floder og søer på det brune linoleumsgulv.

Det lille felt i drejelåsen til badeværelset viste hvidt, ikke rødt, som når der er optaget. Olof havde lært at låse efter sig på dette toilet, med seriemagasinerne, det var man nødt til, når man havde en besværlig storesøster, der skreg, at hun ville ind.

Han åbnede døren, og vandet fossede hen over hans sko.

Der flød en vaskesvamp, skidt og hårrester, døde fluer. Det

stribede forhæng var trukket for. Olof kunne mærke det kolde vand trænge igennem strømperne, da han trådte indenfor. Det kunne han i det mindste gøre, forsøge at lukke for vandet, inden han forsvandt derfra, så hele huset ikke blev ødelagt. Han rykkede bruseforhænget til side.

Der sad et menneske. En krum krop, faldet forover på en underlig stol. Olof forstod, men forstod det alligevel ikke. Den gamle sad bare der og hang, sammensunken, helt hvid. Solen bragte ind gennem vinduet og fik huden til at glinse, skinne, næsten som en fisk. Striber af hår lå klistret hen over issen. Olof tvang sig selv til at tage et skridt mere ind for at nå hanen, og endelig holdt vandet op med at strømme ud af bruseren.

Hans eget hæse åndedræt var den eneste lyd, fluer, der ramte ruden. De sidste vanddråber. Han ville ikke se mere, men kunne alligevel ikke holde op med at glo. Den nøgne krop sugede blikket til sig og klistrede det fast. Huden var hævet og virkede løs på en eller anden måde, grønlig pletter bredte sig hen over ryggen. Olof holdt fast i håndvasken og bøjede sig længere frem. Mandens øjne kunne han ikke se, men den kraftige næse havde en bule midtpå efter et slag med en bandystav i ungdomsårene. Han så pikken, krum som en orm mellem benene.

Så gik håndvasken løs fra væggen. Et voldsomt brag, som om huset revnede, og han mistede balancen. Plaskede omkring og slog hovedet ind i vaskemaskinen, gled, da han skulle op derfra.

På alle fire kravlede han ud af badeværelset og kom på benene. Ud derfra.

Han smækkede hoveddøren i og låste. Lagde nøglen tilbage der, hvor den havde ligget under stenen, og gik, så hurtigt og normalt han nu kunne, hen til bilen, startede motoren og stødte imod skraldespanden, da han bakkede ud.

Mange gamle mennesker dør på den måde, tænkte han, mens bilen trillede væk, og hans hjerte hamrede højt. De får et hjerteanfald eller en hjerneblødning, og så falder de sammen og dør.

Politiet er ligeglade. En del er alene, nogle bliver først fundet flere år senere.

Men hvorfor spærrede han hunden inde?

Olof stod på bremsen. Der stod den, midt på vejen, lige foran ham. Ti meter til, og han havde kørt den satans, dumme køter over. Munden åben med tungen hængende ud, strid pels og ivrig og helt sort. Den så ud som et resultat af vilde parringer i skovene. Hoved som en labrador og pels som en vildtvoksende terrier, ørerne lige i vejret.

Olof gassede op. Bilen skulle afleveres, det var en lækker Pontiac, et rigtigt fund, den burde snart stå parkeret uden for bossens garage med nøglen gemt på det sædvanlige sted.

Hunden rørte sig ikke ud af flækken.

Hvis han dyttede, ville naboerne høre det og lægge to og to sammen, så han steg ud og forsøgte at skræmme den væk. Hunden gloede.

“Jamen så forsvind dog, din sorte satan,” hvæsedes han og kastede en pind efter den. Hunden fangede den i luften og dansede hen til ham, lagde den for hans fødder og logrede med hele bagpartiet, som om livet var en forpulet leg. Olof kastede pinden så langt ind i skoven, han kunne. Hunden styrtede efter den gennem blåbærbuskene. Han skulle lige til at sætte sig ind i bilen igen, da han hørte skridt i gruset bag sig.

“Flot øse,” råbte en stemme. “Ikke lige hvad man regner med at få at se i den her afkrog.”

En mand nærmede sig i højt tempo og med lette skridt. Han havde halvlange shorts og tennistrøje på, hvide gymnastiksko. Klappede den sorte bagklap, som om det var en hest.

“Gætter jeg rigtigt, når jeg siger Trans Am, tredje generation?”

Olof var fanget med den ene fod inde i bilen og den anden udenfor.

“Mhm, otteogfirs,” mumlede han ned i lakken. “Skal til Stockholm. Upplands-Bro.” Han ville sige, at han havde travlt, at han skulle af sted, inden sommertrafikken blev tættere, det var fredag og midsommeraften, og der ville være bilkøer i alle retninger, og

desuden var der advarsler om lange strækninger med to baner mellem Hudiksvall og Gävle på grund af vejarbejde, men han kunne ikke finde ordene, der kom ikke noget ud. Desuden var hunden tilbage med pinden og puffede til ham med snuden.

“Så den er ikke til salg?”

“Det er ikke min. Jeg kører bare i den.”

“Og så havnede du her.”

Manden smilede, men Olof opfattede alligevel det, der lå i stemmen, bag smilet, der lå altid noget andet bag.

“Jeg skulle bare pisse.”

“Og så valgte du denne vej? Ja, undskyld, jeg spørger, men vi har før haft problemer, tyvebander, der kører ind og tømmer sommerhusene, dernede i huset fik de stjålet en plæneklipper. Vi hjælper hinanden med at holde lidt øje. Med fremmede biler og den slags.”

Hunden havde fået fært af madposen og forsøgte at mase sig ind i bilen, mellem hans ben. Rodet i køkkenet gik gennem hovedet på ham, der havde ligget indpakningspapir på gulvet, den måtte have kæmpet sig ind i skabene for at få mad.

Olof fik fat i nakkeskindet på den, den knurrede og rev sig løs.

“Er det din?”

“Nej, jeg ... den stod på vejen.”

“Jamen er det ikke Sven Hagströms hund?” Manden vendte sig om og kiggede op mod huset, der stadig kunne skimtes mellem granerne. “Er han hjemme?”

Olof kæmpede med ordene. Sandheden. Vandet i bruseren, der løb og løb, hvordan den hvide hud opløste sig for hans øjne. Nøglen under stenen. Han rømmede sig og knugede om metallet i bildøren.

“Sven er død.” Noget knugede sig sammen inden i ham og fik halsen til at snøre sig sammen, da han sagde det, som når man slår knude på et reb og trækker til. Han var nødt til at sige noget mere, for nu bakkede manden et par skridt baglæns og stirrede på nummerpladen, og nu så Olof, at han også havde en mobil i hånden.

“Nøglen lå under stenen,” fik han frem. “Jeg ville slippe hunden ud ... Jeg kørte bare forbi.”

“Og hvem er du?” Manden holdt telefonen frem foran sig. Der lød et klik og så et til. Tog han billeder af bilen, af Olof?

“Jeg ringer,” sagde han. “Jeg ringer til alarmcentralen nu.”

“Det er min far. Sven Hagström.”

Manden så ned på hunden og op på Olof igen. Blikket borede sig ind under de lag, der var blevet til ham.

“Olof? Er det dig, der er Olof Hagström?”

“Jeg ville ringe, men ...”

“Jeg hedder Patrik Nydalen,” sagde manden og bakkede et skridt mere, “måske husker du mig, jeg er søn af Tryggve og Mejlan, deroppe.” Han pegede op ad vejen i retning mod den gård, der lå længere oppe i skoven, og som Olof ikke kunne se, men han vidste, den dukkede op i en lysning, når man skød genvej ad scootersporet. “Jeg vil ikke påstå, jeg husker dig, jeg har vel været fem-seks år, dengang ...”

I stilheden kunne Olof se, hvordan tankerne for af sted i det lyshårede hoved, en flakken i øjnene, da minderne kom. Alt det, han havde fået fortalt gennem årene.

“Måske skal du selv fortælle alarmcentralen, hvad der er sket,” fortsatte han. “Jeg taster nummeret og giver dig mobilen nu, okay?” Manden gjorde sin arm lang, da han rakte den frem, for ikke at komme for tæt på. “Det er min privattelefon. Jeg har også min arbejdstelefon på mig, det har jeg altid.”

Hunden var inde i bilen nu, snuden langt nede i posen, den for rundt.

“Eller også ringer jeg selv,” sagde Patrik Nydalen og bakkede igen.

Olof sank ned på sædet. Nu kunne han huske, at der havde været nogle smårollering deroppe i Nydalsgården. Havde de ikke haft kaniner? I et bur bag huset, som Olof engang havde sneget sig op til og åbnet, en sommernat, havde lokket dem med mælkebøtteblade, indtil de var ude. Måske tog ræven dem.

Måske levede de i frihed, til sidst.

Midsommeraften var muligvis årets værste dag på arbejde, med smukke traditioner som løvsmykkede stænger og ukontrollabel fuldskab, vold og overgreb i den lyseste af de svenske nætter.

Eira Sjödin havde meldt sig frivilligt. Der var jo andre, der havde brug for at holde fri, som havde børn og alt det.

“Jamen skal du allerede af sted?” Hendes mor fulgte efter hende ud i gangen. Hænderne flagrede rundt og rørte ved det, der tilfældigvis lå på kommoden i gangen.

“Jeg skal på arbejde, mor. Det har jeg jo sagt. Har du set mine bilnøgler?”

“Hvornår kommer du så hjem igen?”

Skohornet i den ene hånd, en vante i den anden.

“I aften, sent.”

“Du behøver ikke at komme rendende her hele tiden, du har vel andet at lave.”

“Mor, jeg bor her jo nu, har du glemt det?”

Og så i gang med at lede efter nøglerne, som Kerstin Sjödin overhovedet ikke havde flyttet: “Du kan da ikke påstå, jeg har glemt det, når jeg tydeligt husker, at jeg ikke har rørt dem,” indtil Eira fandt dem i sin egen bukselomme fra i går.

Et klap på kinden.

“Vi fejrer midsommer i morgen, mor, med sild og jordbær.”

“Og en lille en.”

“Og en lille en.”

Fjorten grader, et tyndt og flygtigt skydække. Vejrudsigten lovede sol i hele det mellemste Norrland, strålende vejr til at drikke sig fuld i hen på eftermiddagen. Brændevinen lå garanteret på køl i alle de huse, hun kørte forbi, i Lunde og Frånö og Gudmundrå,

i de sommerhuse, som folk vendte tilbage til i anden og tredje generation, i køletasker på campingpladserne.

Parkeringspladsen ved politistationen i Kramfors var halvtom. Man prioriterede at sætte mere mandskab ind om aftenen.

En ung kollega mødte hende i entréen.

“Vi skal ud,” sagde han, “mistænkeligt dødsfald, ældre mand i Kungsängen.”

“Mener du ikke Kungsgården?”

“Jo, okay, var det ikke det, jeg sagde?”

Eira kastede et blik på navneskiltet på hans bryst. Hun havde hilst på fyren her sidste uge, men indtil nu havde de ikke arbejdet på samme vagt.

“Tydeligvis en ældre mand, der har stillet træskoene under bruseren,” fortsatte han med blikket i rapporten fra ledelsescentralen i Umeå. “Det var sønnen, der fandt ham, en nabo ringede ind.”

“Lyder som en opgave for en læge,” sagde Eira, “hvorfors skal vi af sted til det?”

“Uklarheder, sønnen skulle tydeligvis til at stikke af.”

Eira gik hurtigt ind for at skifte tøj. August Engelhardt. Det var det, han hed. Endnu en nyuddannet fyr med superkort hår i siderne og fejende langt pandehår, veltrænet og ikke en dag over syvogtyve. Tv-seriernes politifolk, der arbejdede sammen det ene år efter det andet, forekom hende i højere og højere grad at være eventyrfigurer fra en forgangen tid.

I virkelighedens verden gik de ud af politiskolen i Umeå og sloges om stillingerne der. Søgte stillinger i et eller andet utiltrækende distrikt som Kramfors for at kunne skrive noget på deres cv og blev højst hængende et halvt år, kørte helst de 250 kilometer hjem hver weekend, indtil der dukkede noget op i regionshovedstaden med dens caféer og veganerrestauranter.

Fyren her adskilte sig udelukkende fra resten, ved at han havde gået på Södertörn. Fra Stockholm kom de meget sjældent.

“Min kæreste bor der jo også,” sagde han, da de drejede ind gennem Nyland. Eira så urskiverne på tinghusets firkantede tårn, hvor viserne stod stille på forskellige klokkeslæt, et i hvert

verdenshjørne. Fire gange om dagen gik uret i hvert fald rigtigt i Nyland.

“Vi har købt lejlighed, men jeg vil helst arbejde i centrum,” fortsatte August, “så jeg kan cykle til arbejde og sådan. Slippe for at få en sten i hovedet, når jeg stiger ud af bilen. Jeg tænkte, at jeg lige så godt kunne arbejde i provinsen i et stykke tid, indtil der bliver noget ledigt.”

“Og tage den lidt mere med ro, mener du?”

“Ja, hvorfor ikke?”

Han opfattede ikke sarkasmen. Eira havde arbejdet i Stockholm i fire år efter sin uddannelse, i Västerort, og havde en romantisk erindring om en tid, hvor man altid var omgivet af en masse kolleger. Og hvis man ringede efter specialressourcer, dukkede de op i løbet af et par minutter.

Hun kørte over elven på Hammarsbron og drejede nedstrøms mod Kungsgården. Det var Ådalens bondeland, der bredte sig ud på denne side. Uden at tænke over det spejdede hun efter den bakke, hvor der stak en pæl op. Hendes far havde for længe siden vist hende, hvor landets nordligste kongsgård havde ligget i trettenhundredetallet, dengang havet stod seks meter højere end nu, og bakkerne var øer. Nogle gange kunne hun få øje på pælen, andre gange forsvandt den i landskabet, som nu. Hertil og ikke længere havde den svenske kongemagt strakt sig, fogeden af Ångermanland havde regeret som kongens forlængede arm.

Nord for området startede vildmarken og friheden.

Historien var lige ved at slippe ud af hende, men Eira fik sat en stopper for sig selv i tide. Det var nok, at hun som toogtredivårig konstant var den ældste politibetjent, hun behøvede ikke også at blive sådan en, der rablede gamle historier af sig om hver eneste sten og pæl.

Hendes far havde også vist hende Sveriges midtpunkt, i Ytterhogdal, selvom andre hårdnakket hævdede, at det var i Kårböle.

Postkasserne begyndte at dukke op ved vejkanten, og Eira drejede skarpt og standsede i gruset.

Der var noget ved stedet, en umiddelbar følelse af fortrolig-

hed. En grusvej til biler som hundredvis af andre veje, med strittende ukrudt i midterstriben. Ujævne hjulspor af hårdt presset ler og grus, der var skabt for længe siden, fladkørte kogler og sidste års løv. Et uanseeligt hus kunne skimtes fra vejen, rester af en gammel kostald i skovbrynet.

En stærk følelse af, at hun havde cyklet her med en eller anden kammerat, det var sikkert Stina. Eira havde ikke tænkt på hende i mange år, men nu var hun lige ved siden af hende. Den anspændte stilhed, når de kom cyklende op mod den her ufremkommelige skov, en åndeløshed, noget forbudt.

“Jeg tror ikke, jeg fik fat i navnet,” sagde hun. “Hvad hedder han?”

“Patrik Nydalen.” August dykkede ned i sin mobiltelefon og ledte. “Altså, det var ham, der ringede ind, den afdøde hedder Sven Hagström.”

Der, bag de første graner, havde de gemt cyklerne. Høje og mægtige, et stykke skov, der aldrig var blevet fældet. En spænding, hun næsten ikke kunne holde ud, hjertet, der bankede helt oppe i halsen.

“Og sønnen,” sagde hun uden at trække vejret, “ham, der skulle til at stikke af fra stedet?”

“Ja, hvad hed han? Det står vel her ... eller det gør det faktisk ikke.”

Eira slog på rattet. En gang, to gange.

“Hvorfor var der ikke nogen, der reagerede, er der da slet ingen, der husker noget længere?”

“Undskyld, nu forstår jeg ikke. Hvad skulle jeg have reageret på?”

“Ikke dig, jeg ved da godt, du ikke ved noget.” Eira lod bilen rulle igen, uendelig langsomt, mens granskoven krøb nærmere, et ildevarslende og urgammelt halvmørke. Fyren ved hendes side havde tumlet rundt i ble, da det skete. Samtlige udrykningssager i hele Norrland var i nogle år blevet håndteret af regionsledelsescentralen, RLC, i Umeå. Hun kunne ikke forvente, at deres hjernebark skulle rumme sager, der fandt sted for over tyve år siden i Ångermanland.

Især ikke fordi navnet aldrig var blevet kendt.

“Det behøver ikke at betyde noget,” sagde hun.

“Hvad? Hvad betyder ikke noget?”

Eira kastede et blik ind mod skoven. Store kampesten dækket af mos, blåbærkrat; her havde de sneget sig af sted hen mod huset ad vildtvekslerne, hun og Stina, krumbøjede. Havde listet sig ind under graner for at kigge på huset. Se, hvor sådan én boede.

Årene raslede rundt i hovedet på hende, regnestykket. Det var treogtyve år siden. Så nu var Olof Hagström syvogtredive år gammel og ventede et eller andet sted ved svinget på den her bakke, hvis rapporten stemte.

Eira veg til side for et hul og kørte imod en sten i stedet.

“Olof Hagström begik en grov forbrydelse for længe siden,” sagde hun. “Han erkendte sig skyldig i voldtægt og drab.”

“Hold da op,” sagde August Engelhardt. “Har han så afsonet sin straf nu? Det burde de have set på RLC, det vil jeg give dig ret i.”

“Det findes ikke i registrene. Han blev aldrig dømt. Blev ikke engang tiltalt. Hans navn blev ikke publiceret nogen steder, sådan gjorde medierne ikke dengang.”

“Og hvornår skete det her, i stenalderen?”

“Han var under den kriminelle lavalder,” sagde Eira, “han var kun fjorten år.”

Efterforskningen var blevet nedlagt og hemmeligstemplet, men selvfølgelig vidste alle i Ådalen det alligevel, sikkert hele vejen til Höga Kusten og sandsynligvis et stykke op mod Sollef-teå, hvis dreng han var, ham, der blev pågrebet, og som medierne kaldte ‘den fjortenårige’. Det var opklaret og klarlagt og overstået. Børnene måtte gerne være ude og lege alene igen. Kunne sidde på hug under en gran og udspionere det sted, hvor han havde boet, nu hvor han var blevet sendt bort. Hans søster, der solbadede på grunden, cyklen med stang, som måtte have været hans, en morders vinduer. Alt hvad der kunne være sket derinde.

Tænk, at det ser ud som alle andre huse.

Eira kørte et stykke op på grunden og standsede.

Et af tusindvis af beskedne bjælkehuse, der stod og blev ødelagt af vind og regn og de manglende kræfter her i skovene, rødt, der blev til gråt, den hvide farve, der faldt af i flager på hushjørnerne.

“Det er ikke sikkert, det er vigtigt,” sagde hun. “Det kan selvfølgelig være et helt naturligt dødsfald.”

En lille gruppe mennesker havde samlet sig ved en stenrøse på den anden side af grusvejen. Et ret ungt par, lidt over tredive eller måske lidt under. Klædt som sommergæster: lidt for hvidt, lidt for dyrt. Kvinden sad på en stenblok, og manden stod så tæt på hende, som man kun gør, hvis man har et intimt forhold til hinanden. På et par meters afstand stod en ældre, grov mand i fleece og hængebukser, han stod og stppede lidt på stedet og så ud, som om han ikke brød sig om at stå stille, helt sikkert en fastboende.

Længere væk, ved opkørslen til garagen: en sort, amerikansk blærerøvsbil. I førersædet sad en kraftig mand, tilbagelænet. Det så ud, som om han sov.

“Sikke lang tid det tog.”

Den hvidklædte mand skilte sig ud fra gruppen og tog imod dem, gav hånd og præsenterede sig. Patrik Nydalen, det var ham, der havde ringet. Eira behøvede ikke at bede ham om at fortælle det hele i detaljer, det gjorde han helt frivilligt.

Her om sommeren var de naboer; Patrik pegede op ad vejen, han var vokset op der, men kendte ikke Hagström særlig godt. Det gjorde hans hustru heller ikke. Sofi Nydalen rejste sig op fra stenen. En smal hånd, et uroligt smil.

Den ældre mand rystede på hovedet. Han kendte heller ikke Sven Hagström særlig godt, det kunne man ikke sige, nej. De talte sammen ved postkasserne, hjalp hinanden med at holde øje med snerydningen.

Sådan som naboer nu gør.

Eira skrev et par noter og så, at August gjorde det samme.

“Jeg tror, han blev chokeret,” sagde Patrik Nydalen og nikkede hen imod manden i den amerikanske bil, “og hvem ville ikke blive det, hvis det forholder sig sådan, som han siger.”

Han havde ikke genkendt Olof Hagström med det samme,

huskede ham knap nok. Det var et held, han var taget så tidligt ud på sin løbetur, inden der kom for meget trafik på landevejen, og for samtidig at hente avisen, Dagens Nyheter, som de havde fået omadresseret i ferien. Ellers var det ikke til at vide, hvad der var sket.

Han havde bedt Olof Hagström om at bakke tilbage og vente, indtil politiet kom.

“Jeg må sige, at det ikke føles særlig rart at stå her, men personen i telefonen sagde, jeg skulle vente, så det gjorde jeg. Også selvom det tog meget lang tid.” Patrik så på uret og viste med al tydelighed, hvad han syntes om politiets langsommelighed.

Eira kunne have fortalt ham om deres tilsammen to biler i et distrikt, det strakte sig fra kysten til fjeldet, fra syd for Härnosand til grænsen mod Jämtland, og hun kunne have talt om kilometervis af veje, og om at bemanningen var blevet koncentreret til aftenen, eftersom det var midsommernat, den eneste aften i hele året, hvor der var en helikopter i Härnosand, fordi det var en geografisk umulighed at rykke ud til festpladserne i både Junsele og Norrfällsviken samtidig.

“Så ingen af jer har været inde i huset?” spurgte hun.

Det havde de ikke.

Hustruen Sofi havde sluttet sig til selskabet i en fejende sommerkjole og havde taget kaffe og en mad med, så Patrik kunne få noget at spise, han spiste aldrig morgenmad, inden han tog ud på sin løbetur. Hendes sprog manglede den rest af ångermanlandsk melodi, som hendes mands havde. Hun var fra Stockholm, sagde hun, men elskede dette landskab. Ville ikke være bange for stilheden og afsondretheden, som hun syntes var så stor en nydelse. De tilbragte næsten hele ferien her, på den lille gård, hvor Patrik var vokset op, ikke noget særligt, men autentisk. Svigerforældrene var friske og flyttede ud i bagehytten i sommermånederne for at skaffe plads. Nu var de taget til stranden med ungerne, gudske-lov. Sofi tog sin mands hånd.

Den ældre mand, der hed Kjell Strinnevik, og som boede i huset tættest på landevejen, havde lagt mærke til allerede i går,

at Hagström ikke havde taget avisen ind. Mere end det havde han ikke at sige. Havde ikke set den gamle hele ugen, så vidt han huskede, men han var ikke den, der stod og lurede bag gardinet, han havde nok i sit eget.

“Og du er vel Veine Sjödings datter, fra Lunde? Ja, man har jo hørt, hun blev politibetjent.” Kjell Strinnevik kneb øjnene sammen, misbilligende og muligvis også imponeret på en og samme tid.

Eira bad sin unge kollega om at tage deres oplysninger. Ikke fordi det nødvendigvis var hans opgave, men det var vigtigere at afhøre Olof Hagström og dermed godt, at den erfarne betjent tog sig af det.

Den niårige inden i hende var enig.

Hun gik hen mod bilen. En Pontiac Firebird Trans Am, model 1988, ifølge Patrik Nydalen, hvis stemme blev svagere, mens hun skød genvej hen over græsplænen.

“Lidt underligt, at han talte om bilmodeller, når han lige havde fundet sin far død. Men det er klart, hvem ved, hvordan man selv ville reagere. Vi har nu et godt forhold til hinanden, mig og mine forældre, min far ville aldrig have fået lov til at ligge ...”

Haven var ikke blevet passet, men den var ikke groet helt til, græsset var gult på grund af den tidlige sommertørke. Nogen havde passet den indtil for ganske nylig. Havde måske opgivet sidste år eller noget i den retning.

En sort hund rejste sig med poterne mod bilruden og gav sig til at gø. Manden så op.

“Olof Hagström?”

Hun holdt sin legitimation frem foran ham i øjenhøjde. Eira Sjödin, politiassistent i Kramfors, det sydlige Ångermanlands lokalpolitiområde.

Hans arm virkede tung, da han rullede ruden ned.

“Kan du fortælle, hvad der er sket?” spurgte hun.

“Han sad der bare.”

“I brusebadet?”

“Mm.” Olof Hagström så ned på hunden, der rodede i en itu-

revet burgerpose på gulvet. Eira måtte anstrenge sig for at høre, hvad han mumlede. At han havde tænkt sig at ringe efter en ambulance. Dårlig mobildækning. Han havde ikke tænkt sig at stikke af, ville bare ned til vejen.

“Boede din far alene?”

“Det ved jeg ikke. Han havde hunden.”

Måske var det lugten, der gav hende kvalme, stanken fra en, der ikke havde vasket sig i et stykke tid, og den beskidte hund, der snaskede rundt i madresterne på gulvet, eller også var det tanken om, at der bag dellerne og årene gemte sig en mand, der havde voldtaget en sekstenårig pige og kvalt hende med en løkke af vidjepil, hvorefter han havde smidt hendes lig i elven.

At flyde med strømmen, ud til Østersøens glemsel.

Eira rankede sig, skrev noter.

“Hvornår så du ham sidst?”

“Det er et stykke tid siden.”

“Var han syg på nogen måde?”

“Vi har ikke snakket ... Jeg ved ingenting.”

Øjnene var små og lå dybt i det runde ansigt. Når han så på hende, holdt blikket sig nede et sted under hagen. Det generede hende, at hun kom til at tænke på sine bryster.

“Vi skal ind i huset,” sagde hun, “er døren ulåst?”

Hun bakkede hurtigt væk, da bildøren blev smækket op. Hendes kollega opfangede bevægelsen og var henne hos hende i løbet af et øjeblik, men Olof Hagström steg ikke ud af bilen. Bøjede sig bare halvvejs ud, så han kunne komme til at pege.

En rund sten ved trappeafsatsen, den så anderledes ud end alle andre sten. Eira tog handsker på. Det var nogenlunde lige så elendigt et gemmested som en hængepotteplante på verandaen eller en laset tøffel. Folk troede virkelig, at tyve var komplette idioter, hvilket de ikke så sjældent var.

“Hvad tror du om ham?” spurgte hendes kollega lavmælt.

“Jeg tror ikke noget endnu,” sagde Eira og låste op.

“Føj for fanden.” August holdt en hånd op foran ansigtet, da de gik ind. Der stank af hundelort. Ikke flere fluer end normalt, bare

en forfærdelig masse gammelt skrammel i gangen, som fortsatte ind på værelset, poser med aviser og flasker, der var blevet stående, buskrydder og græstrimmer og metalbeholdere og decideret skrammel. Eira trak vejret gennem munden, hun havde oplevet værre. Engang var der en, der havde ligget i et halvt år.

Volden havde hun regnet med, da hun blev politibetjent, men ikke ensomheden. Den gik lige ind. Små huse som dem her, hvor livet sluttede med, at ingen kom.

Hun tog et par skridt ud i køkkenet, passede på, hvor hun satte fødderne. Hunden havde trampet rundt i sin egen afføring. Iturevne pakker med mad, gennemgnaskede.

Eira ville ønske, hun havde været en af den slags politifolk, der var i stand til at iagttage et sted og helt instinktivt vide, hvad der var sket, men det var hun ikke. Hun klarede sig igennem på sin grundighed. Observere, dokumentere, lægge den ene detalje sammen med den anden.

En smule kaffe var stivnet i bunden af et krus. En tom tallerken med krummer efter en spist mad. Avisen, der lå opslået på bordet, var fra mandag. For fire dage siden. Det sidste, Sven Hagström havde læst i dette liv, var en artikel om indbrud i sommerhuse i området. Gerningsmændene var sandsynligvis nogle lokale misbrugere, der var ude igen efter en tur bag tremmer, det vidste hun, og hun vidste også, at tingene sandsynligvis stod i en lade i Lo, mens medierne spekulerede i tyvebander fra den anden side af Østersøen.

August Engelhardt gik bag hende, da de fortsatte hen mod badeværelset. Du værner dig til det, tænkte Eira, det går hurtigere, end man skulle tro.

En lille sø havde samlet sig foran den åbne dør.

Der var noget ubeskrivelig trist i det syn, der mødte dem. Manden så så ubeskyttet ud, sammenfaldet i sin nøgenhed. Den hvide hud mindede om marmor.

Inden Eira flyttede hjem til Ådalen igen, sidste vinter, var hun gået ind til en, der havde ligget i badekarret i to uger i en lejlighed i Blackeberg. Huden løsnede sig, da teknikerne rørte ved den.

“Skal vi ikke vente, til lægen kommer?” spurgte August bag hende.

Hun gad ikke svare. Ja, hvad tror du selv? Hvis vi skulle det, hvis det ikke havde været vores arbejde at forstå, hvad der er sket her, hvorfor skulle jeg så stå her med snuden helt nede i ansigtet på et menneske, der er død for flere døgn siden? Mærke dampene, der begyndte at stige til vejrs, forrådnelsen, der tog fart, da vandet holdt op med at løbe.

Eira drejede forsigtigt stolen. Det var en af den slags, som man plejede at bruge på hospitaler for at give de patienter brusebad, som risikerede at falde, den var af stål og plast. Bagdelen var sunket ned i det åbne sæde.

Hun satte sig halvt ned på hug foran liget, så hun kunne se maven og brystkassen. Der var ikke noget blod, selvom det var et dybt sår. Et sår hen over den øvre del af maven. Hun kunne skimte kanterne af såret og en del af kroppens indre.

Hun blev en smule svimmel, da hun rettede sig op igen.

“Hvad tænker du?” spurgte hendes kollega, da de stod inde i dagligstuen igen.

“Et enkelt sår,” sagde Eira, “så vidt jeg kunne se.”

“Professionelt, mener du?”

“Måske.”

Eira kiggede nærmere på døren. Der var ingen synlige skrammer.

“Tror du, det var en, han kendte?” spurgte August og bakkede hen mod vinduet, udsigten til indkørslen, hvor den amerikanske bil stod parkeret, “nogen, der bare kunne gå lige ind. Der ser ikke ud til at være spor efter indbrud, men måske vidste de, hvor nøglen lå.”

“Hvis det skete i mandags,” sagde Eira, “så havde han været ude og hente avisen. Hoveddøren kan have været ulåst. Og det er jo let at vride toiletdøren op med en kniv eller en skruetrækker, hvis han i det hele taget låste den. Hvorfor skulle han det, når han boede alene?”

“For helvede da også!”

August styrtede gennem gangen og ud. Eira indhentede ham

neden for trappeafsatsen. Olof Hagström sad ikke længere i bilen. Døren i førersiden stod på vid gab.

“Jeg så ham ikke igennem vinduet,” stønnede kollegaen. “Så kun, at bilen var tom. Han kan ikke være nået ret langt, ikke med den fysik.”

Havde de ikke bedt folk om at gå hjem? Kjell Strinnevik havde i hvert fald ikke hørt efter, og det kunne de jo kun være glade for. Han stod et stykke oppe ad vejen. Pegede ned mod skoven, mod elven.

“Hvor gik han hen?”

“Han sagde, han skulle slå en streg.”

De gik rundt om huset fra hver sin side. Olof Hagström var ikke at se. En klippe gik stejlt ned, skoven var tæt og lysegrøn, nyere skov efter en skovrydning for tyve år siden, måske, håndbærkrat og gederams. Eira ringede efter forstærkning, samtidig med at de lod sig glide den hurtigste vej ned ad skrænten, løb, så hurtigt de kunne, blandt stendynger og krat.

“Det er min fejl,” sagde Eira. “Jeg bedømte ham ikke som en, der kunne finde på at stikke af.”

“Hvis han var det, hvorfor ventede han så på os?”

Eira bandede, da grenene fra et væltet træ rev hendes underben op.

“Velkommen til virkeligheden,” sagde hun. “Det er ikke alt, der er logisk her.”

Hunden var det første, der blev synligt mellem grupperne af birketræer, den stod et par meter ude i vandet. Derefter manden. Han sad på en træstamme ved elvens bred, helt stille. Eiras kollega vadede gennem meterhøje brændenælder foran hende. Nogle måger fløj op med et skrig.

“Vi må bede dig om at følge med,” sagde August Engelhardt.

Olof Hagström kiggede tomt ud over elven. Himlen, der spejlede sig i vandoverfladen, blev brudt op i små stykker af vinden, som strøg hen over den.

“Båden plejede at ligge trukket op her,” sagde han, “men den er vist væk nu.”